

távbeszélőn, a német posta valamely távbeszélőközpontjának továbbadja, illetőleg attól veszi.

A vasúti távbeszélőszolgálat igénybevételeért fizetendő díjak két részből állanak:

1. a német postát megillető rendes távíró és távbeszélő díjakból és
2. a társaságot megillető ú. n. vasúti díjból (Zuggebühr).

A vasúti díj összege a távbeszélőnél percenként 1, de legalább 3 német márka, a távíratoknál szavanként 20 pfenning, de legalább 2 német márka. Az üzenetek (megbízások) közvetítésének díja 1 márka 80 pfennig. A megbízatás elintézésénél esetleg felmerülő rendkívüli költségek külön számíttatnak fel.

1928. évi május óta Berlin és Hamburg között közlekedő valamennyi gyorsvonatnál van vasúti távbeszélő.

A vasúti távbeszélőszolgálat üzembehelyezésétől, vagyis 1926 januártól kezdve 1928. évi szeptember hó végéig a társaság összesen

6.264 távíratot vett fel és kézbesített s

38.975 beszélgetést és

2.239 megbízást

bonyolított le.

E számok a vasúti távbeszélőnek életképességét igazolják. A forgalom napi átlaga 33 hónapon át összesen 7 távírat, 40 beszélgetés és 3 megbízatás volt oly útszakaszon, amelyet a gyorsvonat 3 óra alatt fut be. Jelentősége mindenesetre emelkedni fog akkor, ha a beszélgetéseknek ezt a nemét az ország határain túl a nemzetközi forgalomra is kiterjesztik.

(Folytatjuk.)

A debreceni 1. sz. postahivatal új multiplex-távíró váltója.

Irta: Dr. LŐRINCZY GÁBOR m. kir. postatitkár.

A gazdasági, ipari és kereskedelmi erőforrásaitól megfosztott trianoni Magyarország egyes nagyobb városaiban szomorú örökségképpen megmaradtak a Nagymagyarország gazdasági életéhez szabott távíróberendezések. A Nagymagyarország kereskedelmi és ipari gócpontjait összekötő s a világháború előtt és alatt igen jelentős távíratforgalmat lebonyolító távíróvezetékek most forgalmi szempontból jelentéktelen kis távíróhivatalokkal, csonkán, kettévágva csatlakoznak egy-egy nagy hivatalhoz.

Az ország megcsonkítása következtében a távíróforgalom természetesen nagyon visszaesett; közrejátszott ebben a távbeszélő rohamos fejlődése is, amely a távíratforgalmat meglehetősen csökkentette.

A magyarországi nagyobb távíróhivataloknál jelenleg az a helyzet, hogy a távírógéptermekekben 15—40 vezetékek és majdnem ugyanannyi munkahely mellett 3—15 tisztviselő látja el a szolgálatot, egy-

egy tisztviselőre tehát 3, 4, sőt néhol ennél is több vezetékek kezelése jut. Bár a távíró gépszolgálatot ellátó tisztviselők létszámát az egyes hivataloknál a feldolgozott távíró-munkaegységek alapján állapítják meg, ez a létszám — főképpen nagyobb hivataloknál, ahol sok vezetékek, ennél fogva sok munkahely van — nem mindig elegendő. Közismert tény az is, hogy, ha valamelyik postai kezelési osztálynál akár munkatorlódás, akár valamelyik tisztviselő megbetegedése miatt kiegészítő munkaerőre, illetőleg a beteg tisztviselő pótlására van szükség, a hivatalvezetők erre a célra rendszerint a távírótól vonnak el tisztviselőt. Már pedig nagyobb hivataloknál — a munkahelyek szétszórtsága miatt — a távíróforgalmat még a rendszeresített teljes létszámú kezelőszemélyzet is csak igen nehezen tudja lebonyolítani.

Régen, a nagy forgalom mellett, meg lehetett tenni és indokolt is volt, hogy egy-egy tisztviselő csak 1—2 vezetéket lásson el, de ma, a forgalom csökkenése folytán, ez nem volna gazdaságos. Így aztán a kezelőtisztviselők munkaidejének nagyrésze a sok jövés-menésben merül ki, mert minden tisztviselőnek azon a munkahelyen kell dolgoznia, ahol éppen hívják a hivatalt, vagy ahol leadandó táviratok vannak. Minthogy azonban a munkahelyek egymástól távol esnek — s azok a jelenlegi Morse-rendszer mellett egymáshoz közelebb nem is hozhatók —, a kezelők a tőlük távolabb eső munkahelyeken bejövő hívásokat sokszor nem is hallják. Ha pedig a tisztviselők valamelyik munkahelyen már dolgoznak, egy másik hívó állomásnak még várójelet sem tudnak adni, sőt még arról sem szerezhetnek mindig tudomást, hogy melyik vezetéken hívták őket.

Szerény véleményem szerint ezeket a körülményeket a távírószolgálatot ellátó személyzet létszámának a megállapításánál is figyelembe kellene venni és gondoskodni kellene arról, hogy egy-egy gépkezelőre csak annyi vezetékek jusson, amennyit a levelezés késedelme nélkül, teljes felelősség mellett, kifogástalanul elláthat. A távírógépszolgálatnál az egy-egy kezelőre eső munkaegységet — legalább is a nagyobb kincstári hivataloknál — a postai kezelési osztályoknál alkalmazott számításoktól eltérő módon, e szolgálat különleges voltának figyelembevételével kellene megállapítani.

A távírógépszolgálat ugyanis nem hasonlítható a postai kezelési osztályok szolgálatához, főképpen nem a belső kezelési szolgálathoz, ahol a munkamenetet legtöbbször maga a tisztviselő irányíthatja. Ezzel szemben a távírógépszolgálat a feldolgozandó levelezés mennyiségén kívül még nagymértékben függ a vezetékek és készülékek állapotától, az időnként fellépő üzemzavaroktól, az egyes vezetékekbe bekapcsolt hivatalok számától, az egyes hivatalok kezelőinek szakképzettségétől, valamint munkateljesítményétől és attól, hogy egy-egy tisztviselőnek hány vezetéket kell ellátnia.

Amíg például egy postai felvételi osztálynál — még nagy torlódás esetén is — a tisztviselő a feleket csak egymásután szolgálja ki és az egymásutáni kiszolgálást sorbaállással maga a közönség biztosítja, addig a távíróvezetékeken, főképpen a forgalmas órákban, a hívások egyszerre érkeznek be. Itt a tisztviselőnek magának kell gondoskodnia a sorrend betartásáról, mert egyik hivatalt a másiknak a

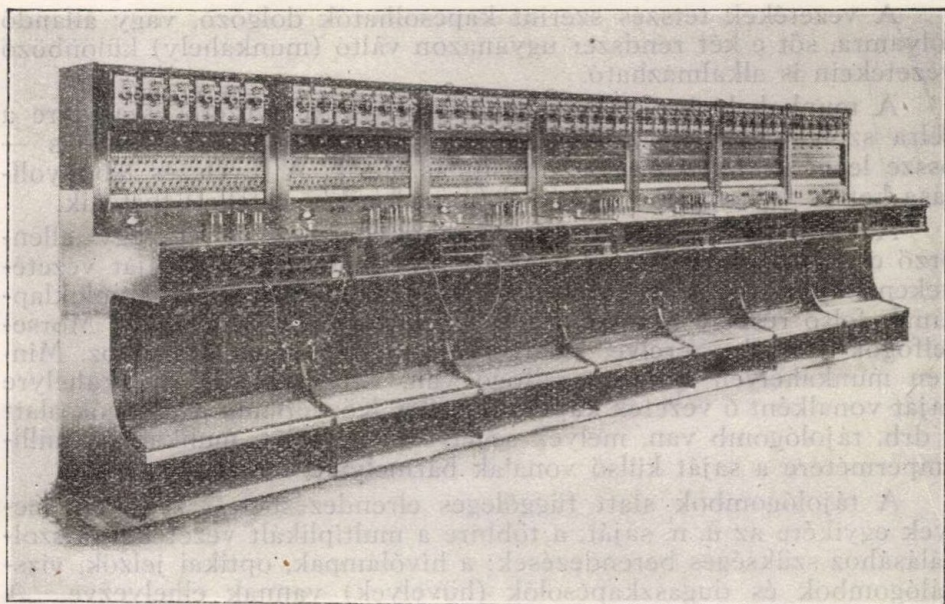
hátrányára előnyben részesítenie nem szabad. Emellett még minden vezetéken külön figyelemmel kell lennie a soronkívül kezelendő táviratokra is, ami munkáját méginkább megnehezíti.

A helyzeten kétféleképpen segíthetünk:

1. Munkaelosztó berendezéssel, amelynél a beérkező hívások arányos szétosztását külön tisztviselő végzi,

2. a munkahelyek összevonásával (koncentrálásával), amely rendszernél maguk a kezelőtisztviselők jelentkeznek a hívásokra abban a sorrendben, amint azok beérkeznek.

Mindkét rendszer előnye, hogy a gépkezelők állandóan ugyanazon az egy munkahelyen ülnek, helyüket elhagyniuk nem kell és azon az egy munkahelyen több, esetleg a hivatalba bekapcsolt valamennyi

1. ábra. A Debrecenben felszerelt multiplex távíró váltó.

vezetéken dolgozhatnak. Mindkét rendszernél szükség van azonban arra, hogy mindig a forgalomnak megfelelő számú kezelőszemélyzet álljon rendelkezésre.

Ezek a berendezések a kezelőszemélyzet munkaidejének és munkarejének leggazdaságosabb kihasználása mellett, arányos munkaelosztással, a táviratforgalom gyors és késedelemnélküli lebonyolítását biztosítják.

Ezt a célt szolgálja a budapesti központi távíróhivatalnál felszerelt Morse-munkaelosztó váltó, mellyel a bejövő hívások minden késedelem nélkül egy-egy szabad munkahelyre (kezelőtisztviselőhöz) adhatók (leírását l. a Magyar Posta f. évi 1. és 2. számában), valamint a debreceni 1. sz. postahivatal távíróközpontjában, Lédeczy Sándor postaműszaki igazgató tervei alapján, április hó 15-én üzembehelye-

zett, lámpajelzésű hívásra berendezett multiplex távíró váltó, melyen a nevezett hivatalhoz bekapcsolt 36 Morse-üzemű távíróvezeték 7 munkahelyre van összevonva. (L. az 1. ábrát.)

Ennél a berendezésnél az egyes munkahelyek a C B. távbeszélő váltókhoz hasonló munkaasztalból és szekrényből állanak. Mindenik munkahelyhez 5—6 vezeték tartozik és az egyes munkahelyek kezelőinek elsősorban ezeknek a vezetékeknek a forgalmát kell felelősség mellett lebonyolítaniok. Ezek az ú. n. *saját vezetékek*. A forgalomnak egyenletes szétoszthatósága érdekében azonban mindegyik vezeték mindegyik munkahelyre is be van kapcsolva (multiplikálva) úgy, hogy a kezelők nemcsak a saját munkahelyükhöz tartozó „saját” vezetéken, hanem bármelyik másik munkahelyhez tartozó, ú. n. *multiplikált* vezetéken is dolgozhatnak.

A vezetékek tetszés szerint kapcsolhatók dolgozó, vagy állandó folyamra, sőt e két rendszer ugyanazon váltó (munkahely) különböző vezetékein is alkalmazható.

A munkahelyekre bekapcsolt bármelyik két vezetéket az erre a célra szolgáló zsinórpár segítségével — egymással közvetlenül is — össze lehet kötni, miáltal a transztálás elesik. A levelezés lebonyolítása kettős fejhallgató segítségével (ú. n. fonikus vétellel) történik.

A váltó szekrényének tetején munkahelyenként egy-egy ellenőrző csengő van, mely — ha a kezelő bekapcsolja — a saját vezetéken bejövő hívás alkalmával megszólal. A szekrények homloklapjának felső részére a saját vezetékekbe kapcsolt szabványos Morse-jelfogók vannak szerelve, amelyeket a kezelő maga szabályoz. Minden munkahelyen 6 darab jelfogó van, tehát egy-egy munkahelyre saját vonalként 6 vezeték kapcsolható be. Közvetlenül a jelfogók alatt 6 drb. tájológomb van, melyek segítségével a saját munkahely milliampermétere a saját külső vonalak bármelyikére reákapcsolható.

A tájológombok alatt függőleges elrendezésben 7 sáv van, melyek egyikére az ú. n. saját, a többire a multiplikált vezetékek kiszolgálásához szükséges berendezések: a hívólámpák; optikai jelzők, vizsgálógombok és dugaszkapcsolók (hüvelyek) vannak elhelyezve. A saját hívólámpák fehér, a többiek zöld lámpasapkákkal vannak felszerelve. A hívólámpa a bejövő hívásokat jelzi, az optikai jelző pedig azt mutatja, hogy a vezeték foglalt-e vagy sem. Ugy a hívólámpák, mint az optikai jelzők minden munkahelyen multiplikálva vannak. A 7 sáv legalsó sorát a vezetékek megjelölésére szolgáló felirati táblák töltik ki.

Közvetlenül a kezelő előtt, balról jobbra haladva, a milliamperméter és mellette az erősítőkulcs van elhelyezve, mely utóbbival a hallgatón átmenő váltakozó áram, tehát a hang erőssége szabályozható. A munkahely közepén van az ellenőrzőlámpa, mellyel a már említett jelzőcsengő párhuzamosan kapcsolható, s amely bármelyik „saját” vezetéken bejövő híváskor kigyul.

Az ellenőrzőlámpától jobbra a kérdőzsinór két egymással cserélhető-dugasza s mögéjük a cserélő-kulcs van szerelve. Ha az egyik kérdőzsinór elromlik, kijavításáig a másikat kell használni. A kész-

letet még az átmenő levelezés céljaira szolgáló két zsinórpár egészíti ki, melyek szükség esetén két-két vezeték közvetlen összekötésére szolgálnak. E zsinórpárok mögött elhelyezett figyelő-kulcs átállításával az átmenő levelezés is megfigyelhető. A kulcsok fölé szerelt végjelzőlámpák az átmenő levelezés befejeztével a munkát befejező hivatal kezelője által 5 másodpercig tartó billentyűlenyomásra, azaz a bontási jelre gyulladnak ki.

A munkaasztalon jobboldalt a Morse-jelek adására szolgáló billentyű van elhelyezve. A felsorolt szerelvények alatt a munkaasztal balfelében írógép számára van megfelelő hely, míg a jobbfelében az az asztallap alatti rekeszekben, kezelési okmányokat lehet elhelyezni. E rekeszek mellett van a kettős fejhallgató bekapcsolására szolgáló hüvely.

A szekrény hátsó részében vannak a sávokhoz tartozó szorító szerelvények a külső vonal részére és a biztosító sávok. Ugyanitt vannak könnyen hozzáférhető módon elhelyezve az egyes szerelvényeket összekötő kábelek is.

A szekrény alsó részében búrával letakarva vannak a jelfogósávok és pedig három sáv, melyek mindegyikére két-két „saját” vonal részére szükséges jelfogók, kondenzátorok és ellenállások vannak felszerelve; az összekötő zsinórpárok hasonló szerelvényei egy külön sávon, a hallgatót tápláló váltakozó áramú kör, valamint az ellenőrző áramkört bekapcsoló jelfogók és a hozzájuk tartozó ellenállások szintén külön sávon vannak.

A váltó kapcsolási rajzát a 2. sz. ábra mutatja.

A váltó kezelését és a különböző munkaszakaszokban való működését az alábbiakban ismertetem:

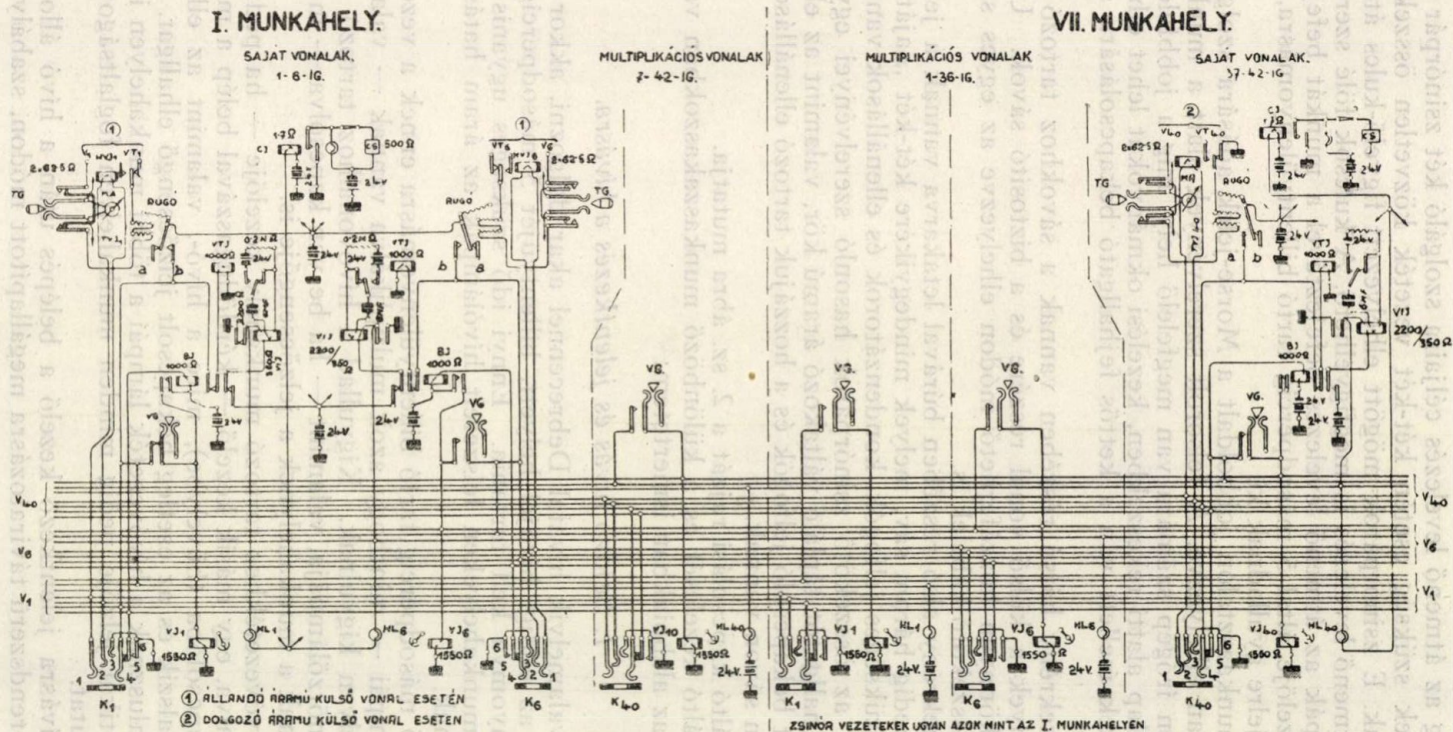
1. Bejövő hívás és jelentkezés a hívásra.

Ha valamelyik hivatal Debrecennel akar dolgozni, akkor hívójel gyanánt az eddigi hívójel helyett, billentyűjét 5 másodpercig állandóan lenyomva kell tartania. Ennyi idő szükséges ugyanis ahhoz, hogy a munkahelyeken felszerelt hívólámpák az áram hatása alatt kigyuljanak.

Az 5 másodpercig tartó billentyűlenyomásra ennek a vezetéknek a hívólámpái — minthogy azok multiplikálva vannak — valamennyi munkahelyen kigyulnak. Kigyullad a hívóvonallal tartozó munkahely ellenőrzőlámpája, valamint — ha be van kapcsolva — megszólal ugyanannak a munkahelynek a jelzőcsengője is.

A hívóvezetékhez tartozó munkahely kezelője — ha pedig az el van foglalva, egy másik kezelő — kérdődugaszával belép a megfelelő dugaszkapcsolóba (hüvelybe), mire a hívó-, valamint az ellenőrzőlámpa kialszik és az esetleg bekapcsolt jelzőcsengő elhallgat. Ugyanekkor kialusznak a hívóvezeték lámpái a többi munkahelyen is, a vezeték optikai jelzője pedig minden munkahelyen foglaltságot (piros színt) mutat.

A hívásra jelentkező kezelő a belépés után a hívó állomásnak a Morse-rendszerű táviratozásra megállapított módon, szabályszerűen

2. ábra. A multiplex távíró váltó kapcsolási rajza.

jelentkezik, a táviratokat átveszi s ha az illető hivatal részére le-adandó táviratok vannak, azokat leadja. A levelezés befejeztével a kérdődugaszt a hüvelyből kihúzza.

Ennél a munkaszakasznál a váltó működése a következő: A hívó hivatal 5 másodpercig tartó billentyűlenyomására a TVJ Morse-jelfogó elenged (illetőleg dolgozó áramnál meghúz) és a helyi telepre kapcsolja a VTJ jelfogót. Az áram útja következő:

Külső áramkör:

Vonal—TG gomb—TVJ jelfogó tekercsei—HVJ jelfogó kontaktusa—vonal.

Belső áramkör:

24 voltos telep negatív sarka—TVJ jelfogó delejzára—Morse-jelfogó „b” kontaktusa—BJ jelfogó nyugalmi kontaktusa—VTJ jelfogó tekercse—föld.

VTJ zárja kontaktusát s egy 6 MF-os kondenzátor feltöltődik:

Telep—VTJ munkakontaktusa—6 MF-os kondenzátor—VIJ 350 Ohmos tekercse—0.2 MO-os ellenállás—telep.

A hívójel végén VTJ elenged és a kondenzátor kiűl:

6 MF-os kondenzátor—VTJ nyugalmi kontaktusa—VIJ 350

Ohmos tekercse—kondenzátor másik sarka.

A kiűlő áram gerjeszti VIJ jelfogót, mely meghúzva egyrészt tartóáramkört zár magának, másrészt zárja a hívólámpa és az ellenőrző berendezést kapcsoló CJ jelfogó áramkörét. Az áram útja a következő:

Tartó áramkör:

Föld—VIJ munkakontaktusa—VIJ 2200 Ohmos tartótekercse—

BJ nyugalmi kontaktusa—telep.

HL hívólámpa és CJ jelfogó áramköre:

Föld—VIJ munkakontaktusa—hívólámpa—CJ 1.7 Ohmos tekercse—telep.

CJ zárja kontaktusát és ezzel az ellenőrző áramkört:

Föld—CJ munkakontaktusa—ellenőrző lámpa—telep.

Ha az ellenőrző csengő be van kapcsolva, akkor még a

Föld—CJ munkakontaktusa—ellenőrző csengő—telep áramkör is záródik.

Amint valamelyik kezelő — a zsinórsere helyi kulcsát 1. állásba állítva — a hívásra kérdődugaszával belép, ezáltal zárja a BJ jelfogó áramkörét:

Föld—K dugaszkapcsoló 6.—5. kontaktusa—BJ tekercse—telep.

A BJ bontó-jelfogó meghúz és bontja a VTJ jelfogó áramkörét s ezáltal megakadályozza, hogy e jelfogó a majd beérkező jeleket felfogja. Bontja továbbá a VIJ jelfogó előbb vázolt tartó áramkörét, miáltal VIJ elenged, a hívó-, valamint ellenőrzőlámpa kialszik és a csengő elhallgat. Másrészt BJ zárja az ugyancsak multiplikált VJ optikai foglaltsági jelzők áramkörét:

Telep—BJ zárókontaktusa—VJ tekercse—föld.

A hívó vonal foglaltsági jelzői tehát minden munkahelyen foglaltságot mutatnak.

A kezelő ezután B billentyű segítségével jelentkezik.

A külső vonal áramköre ez esetben ugyanaz, mint a hívójelnél láttuk. A vonal Morse-jelfogója a bejövő jelek ütemében mozog és minden elengedésnél zárja a helyi telep áramkörét:

Telep—Morse-jelfogó „b” kontaktusa—dugaszkapcsoló 4. rugója—kérdőzsinór 4. ága—zsinórcserélő kulcs 3. kontaktusa—300 Ohmos ellenállás—ZJ jelfogó tekercse—föld.

A gyorsan működő ZJ jelfogó biztosan követi a Morse-jelek ütemét és ebben az ütemben zárja a váltakozó áramú kört, melybe a hallgató kapcsolva van:

Transzlátor secundär tekercse—ZJ jelfogó munkakontaktusa—H hallgató—erősítő kulcs kontaktusai—transzlátor.

Ha az erősítő kulcsot középállásából balra vagy jobbra elmozdítjuk, 250, illetőleg 500 Ohm ellenállást kapcsolunk a váltakozó áramú zűmmögő áramkörbe, ezáltal tehát a hangerősség változtatható.

A beszélgetés végén a kezelő a kérdődugaszt a dugaszkapcsolóból kihúzza, miáltal az áramköröket bontja.

2. Kimenő hívás. (A hivatalok felhívása.)

Ha valamelyik munkahely kezelője a bekapcsolt hivatalok egyikét fel akarja hívni, az optikai jelző vagy a vizsgálógomb segítségével előbb meggyőződik arról, vajjon szabad-e az a vezeték, amelyen hívni, illetőleg dolgozni akar. Ha a vezetéken a váltón keresztül, tehát egy másik munkahelyen folyik levelezés, azt az optikai jelző piros színnel mutatja; ha az optikai jelző feketét, vagyis szabadot mutat, még mindig nem szabad a kérdőzsinórral belépni, hanem a megfelelő vizsgálógomb lenyomásával arról is meg kell győződni, vajjon nem dolgozik-e egymással a vezetékre bekapcsolt másik két idegen hivatal. Levelezés esetén a vizsgálógomb lenyomásakor az optikai jelző a Morse-jelek ütemében mozog, ellenkező esetben mozdulatlanul feketét mutat.

Ha a vezeték szabad, a kezelő a kérdődugasszal belép a megfelelő dugaszkapcsolóba (hüvelybe) és az eddigi módon, a hívójel többszöri adásával felhívja a hivatalt.

A kérdődugasszal való belépés pillanatában a szóbanforgó vezeték optikai jelzője valamennyi munkahelyen pirosat (foglaltságot) mutat mindaddig, amíg a levelezés tart, illetőleg amíg a kezelő a kérdődugaszt a hüvelyből ki nem húzza.

Ha a hívott hivatal jelentkezik, a további eljárás ugyanaz, mint a Morse-gépkezelésnél.

A levelezés befejezésével a kezelő a kérdődugaszt a hüvelyből kihúzza. Ekkor az optikai jelző minden munkahelyen szabadot (feketét) mutat.

Ennél a munkaszakasznál a váltó áramköri működése a következő:

Ha a vezetéken a váltón kívül két hivatal dolgozik, VG gomb lenyomáskor az optikai jelző a jelek ütemében mozog:

Telep—Morse-jelfogó horgonya—Morse-jelfogó „b” csúcsa—VG gomb—VJ tekercse—föld.

Ha ellenben az optikai jelző a lenyomás alkalmával szabadot mutat, a kezelő B billentyű segítségével leadja a hívójelet:

Telep—B billentyű kontaktusa—zsinórcserélő kulcs 2. kontaktusa—zsinórcserélő kulcs 2. csúcsa—dugaszkapcsoló 2. rugója—HVJ jelfogó tekercse—dugaszkapcsoló 1. rugója—zsinórcserélő kulcs 1. csúcsa—zsinórcserélő kulcs 1. kontaktusa—300 Ohm ellenállás—föld.

HVJ a B billentyű ütemében mozog és bontja (illetőleg dolgozó áramnál zárja) a már leírt külső áramkört, jeleket küldve ki a vonalra.

(Folytatjuk.)

KÜLFÖLDI SZEMLE

Az osztrák postahivatalok új osztályozása. Az osztrák önálló postahivatalokat újabban újra osztályozták és jelentőségükhöz képest három osztályba: nagy, közép és kis hivatalokra és minden osztályt több fokozatra osztottak.

A postahivataloknak nagy és közép, tehát I. és II. osztályú hivatalokra történő beosztásánál alapul az illető hivatalnál rendszeresített alkalmazottak számát vették figyelembe, de e létszámba a hivatalvezetőt be nem számítják.

Az I. és II. osztályba sorozott postahivataloknál külön figyelembe veszik, vajjon az illető hivatal kézbesítőszolgálatot lát-e el, avagy kalauzpostafőnökségként is működik. Az évnek csak egy bizonyos részében jelentkező forgalom ellátására kirendelt időleges személyzet létszámának háromévi átlagát, de ezt is csak a minisztérium hozzájárulásával lehet e besorozásnál figyelembe venni.

III. osztályú, tehát kis hivatalok sorába tartoznak azok a jelentéktelen hivatalok, amelyeknél a köznapokon teljesített munkaórák száma 24 órát nem haladja meg, illetőleg ha a 24 órát meg is haladja, de sem leadószolgálat, sem pedig kalauzpostafőnökséggel megbízva nincsenek. Ide tartozik még minden újonnan berendezett hivatal is mindaddig, amíg a forgalma alapján, avagy a beosztott állandó személyzet létszámánál fogva valamelyik magasabb osztályba besorozható nem lesz.

Az időszakos hivatalokat osztályokba nem sorozzák. Hasonlóképpen nem vonatkozik e rendelkezés vállalatoknál berendezett és egyes érdekeltségek igényeinek kielégítésére szolgáló postahivatalokra sem.

Az I. osztályú nagy hivataloknál két fokozatot különböztetnek meg, aszerint, amint az állandó személyzet létszáma 15-nél több, de 30-nál kevesebb, illetőleg 30-nál több.

A II. osztályú középhivataloknál három fokozat van, aszerint, amint a kezelési szolgálatban alkalmazott munkaerők száma 2, 2—5, avagy 5—15. (Verordnungsblatt 1929. 17.) (k. j.)

A londoni egyetemes postakongresszus május hó 10-én nyílik meg Anglia székesfővárosában, Londonban.

Válaszdijszelvényt a magyar posta csak nemzetközi viszonylatban ismer és hivatalaink a bérni nemzetközi postairóda által kiadott válaszdijszelvényeket árusítják. Az angol postahivatalok azonban a nemzetközi válaszdijszelvényeken kívül 2½ pence értékben csupán az angol belföldi forgalomban érvényes válaszdijszelvényeket is árusítanak, amelyek ellenében kiszolgáltattott postabélyeggel az angol világbirodalom határain belül — beleértve tehát a legtávolabbi angol gyarmatokat is — lehet válaszleveleket bérmentesíteni. E belföldi angol válaszdijszelvény nagyságra, kiállításra és kezelési szabályaira nézve általánosságban megegyezik a nemzetközi forgalomban érvényes válaszdijszelvényel. (U. P. 1929. 3.) (k. j.)

A francia posta 1927/28. évi jelentéséből. 1. A postavezetőség törekvése az elmúlt költségvetési évben a szigorú gazdaságossági szempontokon kívül a szolgálat javítására irányult. Különösen az 1927. év gazdasági válsága, mely a postaforgalom alakulását is kedvezőtlenül befolyásolta, intette óvatosságra a postavezetőséget. Ennek jegyében a kisebb forgalmú hivatalokat, melyek fenntartási költségeiket nem keresték meg, lassan postaügynökségekké alakították át. A kincstári hivatalok kézbesítőszolgálatának rendezését pedig az igazgatóságok kezéből a hivatalvezetők hatáskörébe osztották, akik az új kézbesítési rend megállapításánál kötelesek voltak a lakosság jogos igényeit a legteljesebb mértékben figyelembe venni, amennyiben e tekintetben az igazgatásra újabb költségek nem hárultak.